

Toto poněkud velkorysé (ostatně to k žánru - mýtu, nikoli snad diplomové práce - patří) putování napříč časem i prostorem si na počátku kladlo za cíl hledat přítomnost a význam těla a tělesného v mýtickém vyprávění. Pokud přijmeme fenomenologický kontext těla jako mezního horizontu lidského pobytu ve světě a Neubaurovu charakteristiku mýtu jako příběhu, který nás sladuje se světem a současně nás v něm zabydluje, pak nemůžeme nalézt sobě bližší témata než je právě mythos a tělo.

Jako určující princip mýtické tělesnosti se ukázala především zjevnost. Ve všech třech stěžejních kontextech funguje mýtické tělo jako symbol. Ba co víc, ukazuje původní sílu tradičně chápaného symbolu. Dnes máme kvůli (nebo možná díky) zkušenosti moderního, symbolistního umění vnímat symbolické sdělení jako cosi co odkazuje buď na něco nejednoznačného nebo mnohoznačného. Původně však označoval symbol části celku, dvě poloviny rozlomeného předmětu (řecky "symballein" - házím dohromady, spojuji). Spojením obou částí mohl tento symbol sloužit jako poznávací znamení; vlastník jedné části se prokázal jako posel, host, ztracený příbuzný. Symbol tedy v tomto kontextu funguje jako znamení sestávající ze dvou částí, které je viditelné až po spojení obou částí v jeden celek. Právě tímto způsobem bychom měli číst význam těla v mýtických vyprávěních. V symbolu se představuje viditelnost celku, který sám zůstává neviditelný, a právě tak se skrze tělo - ve významu vnějšku, podoby, formy, mikrokosmu - zviditelňuje (ve významu zjevnosti i zjevenosti) podstata celku, makrokosmu, který zůstává neviditelný. Důvod neviditelnosti může vyplývat jak z jeho neobsáhnutelnosti, tak z neuchopitelnosti či nevyslovitelnosti, které míří k transcendentální povaze mýtického sdělení.